

Sygnatura akt VI Ka 106/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 marca 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale przedstawiciela KMP w G. sierż.sztab. R. W.

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 r.

sprawy **G. K.** zd. T. ur. (...) w K.,

córki F. i A.

obwinionej z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 22 października 2015 r. sygnatura akt IX W 1781/14

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt VI Ka 106/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 11 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 22 października 2015 roku uznał obwinioną G. K. za winną tego, że w bliżej nieoznaczonym czasie, pomiędzy 25 a 27 lipca 2014r. w K. przy ul. (...) na wysokości nr (...), kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu i najechała na zaparkowany samochód marki V. (...) o nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie, to jest wykroczenia z art. 97 kw i za to wymierzył jej karę grzywny w wysokości 300 złotych. Nadto zasądził od obwinionej stosowne koszty sądowe.

Apelację wywiodła obwiniona, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, w postaci

- art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i wskutek tego przyjęcie, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu, podczas gdy ze zgromadzonych dowodów nie wynika, że to ruch jej pojazdu spowodował uszkodzenia na pojeździe V. (...), w szczególności wobec treści jej wypowiedzi przeczących aby w okresie zarzutu kierowała pojazdem V. (...), wobec którego to dowodu nie przeprowadzono skutecznego

kontrdowodu, a nadto wobec treści znanej Sądowi I instancji prywatnej opinii rzeczoznawcy, zaprzeczającej aby uszkodzenia samochodu V. (...) powstały w trakcie jego ruchu, a co więcej wobec okoliczności wskazujących, że to pojazd V. (...) mógł najechać na V. (...) powodując powstałe na samochodach uszkodzenia,

- art. 39 § 1 kpw w zw. z art. 170 § 1 kpk i art. 39 § 2 kpw poprzez nieujawnienie i niewłączenie do materiału dowodowego sprawy dowodu z opinii prywatnej rzeczoznawcy zawnioskowanej przez obrońcę w toku postępowania pierwszoinstancyjnego i nieuznanie go za dowód pomimo że stanowi takowy w rozumieniu przepisów kpk i kpw,

- art. 39 § 1 kpw poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu przez Sąd I instancji dowodu z opinii nowego biegłego z uwagi na sprzeczność wynikającą między opinią biegłego przeprowadzoną w toku postępowania i znaną Sądowi prywatną opinią specjalisty, celem ich rozstrzygnięcia i ustalenia mechanizmu powstania uszkodzeń samochodów V. (...) i V. (...);

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że obwiniona najechała na zaparkowany pojazd marki V. (...) powodując jego uszkodzenie, podczas gdy w okresie zarzutu nie kierowała pojazdem V. (...), który miał przedmiotowe uszkodzenia spowodować.

Obwiniona wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z prywatnej opinii rzeczoznawcy wnioskowanej na etapie przed Sądem I instancji, nadto dowodu z opinii drugiego biegłego rzeczoznawcy na okoliczność określenia korelacji uszkodzeń obu pojazdów i sposobu ich powstania oraz o jej uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionej nie zasługuje na uwzględnienie, a kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza uzasadnienia środka odwoławczego skutkują koniecznością uznania apelacji za niezasadną.

Po pierwsze podkreślić należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonanie przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 V 2005r., sygn. WA 12/05, OSNwSK 2005/1/949, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach w dnia 5 IV 2007r., sygn. II AKa 30/07, Prok.i Pr. 2007/11/32).

Z kolei przekonanie Sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 kpk wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 kpk), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 kpk oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania Sądu (art. 424 § 1 pkt 1 kpk) - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 XII 2006r., sygn. III KK 415/06, OSNwSK 2006/1/2452).

Naruszenia powołanych wyżej zasad nie sposób dopatrzeć się analizując przebieg postępowania, zapadły wyrok oraz pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia.

Trzeba zatem podkreślić, że Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dalej dokonując wszechstronnej oceny zebranych dowodów, nie uchybiając zasadom wiedzy, logicznego rozumowania ani doświadczenia życiowego, rzetelnie i szczegółowo ocenę tę przedstawiając w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Jest prawdą, na co zwraca słusznie uwagę skarżąca, że w niniejszej sprawie Sąd meriti dysponował dość skąpym materiałem dowodowym zwłaszcza gdy idzie o osobowe źródła dowodowe (brak bezpośrednich świadków

zdarzenia), co pociągało z kolei za sobą konieczność sięgnięcia po wiedzę specjalną i dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Prawdą jest też, że w sprawie niniejszej do akt została złożona opinia rzeczoznawcy, która została sporządzona na zlecenie strony postępowania, zatem nie powinna ona stanowić podstawy do poczynionych ustaleń. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż znaczenie procesowe mają wyłącznie opinie, które sporządzone zostały przez biegłych na wyraźne zlecenie upoważnionego do tego organu procesowego, natomiast tzw. „opinia prywatna” nie ma statusu dowodu w konkretnej sprawie i stanowi jedynie źródło informacji o dowodzie oraz może w efekcie spowodować dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności wynikające z treści „opinii prywatnej”. Jednakże osoba, która sporządziła taką „opinię” nie powinna być w tej samej kwestii powołana do wydania opinii jako biegły sądowy, gdyż wcześniejsze zaangażowanie w sprawie osłabia zaufanie do bezstronności tego biegłego (art. 196 § 3 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpw).

Sąd Rejonowy treści owej „prywatnej opinii” nie ujawnił, sygnalizując jedynie przed zamknięciem przewodu sądowego fakt jej sporządzenia, co stanowiło niewątpliwie obrazę przepisu art. 76 § 1 kpk, zwłaszcza w powiązaniu ze zdaniem drugim tegoż przepisu; wprowadzenie w tym ostatnim rozróżnienia na dowody i na dokumenty wraz z użyciem między nimi spójnika alternatywy nierozłącznej „lub” wskazuje, że mogą zostać ujawnione na rozprawie w trybie art. 76 § 1 zdanie pierwsze kpw zarówno takie dokumenty, które będą dowodami w sprawie, jak i takie, które nie mogą stanowić podstawy dowodowej wyroku (jak np. dokument w postaci „prywatnej opinii biegłego”). Uchybienie to jednak nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia w związku z prawidłowo wydaną decyzją procesową o zasięgnięciu opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Z samego natomiast faktu, że treść sporządzonej opinii, a także jej wnioski, nie są korzystne dla osoby obwinionej, nie można wnioskować o jej nieprawidłowościach, brakach czy wewnętrznych sprzecznościach, jak zdaje się to czynić skarżąca.

Sporządzona przez powołanego biegłego sądowego opinia jest kompletna, jasna i niezawierająca wewnętrznych sprzeczności, a zatem nie posiada takich mankamentów, które zgodnie z treścią art. 201 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpw pociągałyby konieczność powołania nowego biegłego. Biegły, wbrew zarzutowi apelującej, opracowywał opinię w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, a więc uwzględnił przede wszystkim, poza osobowymi, ograniczonymi źródłami dowodowymi, zakresy ujawnionych uszkodzeń obu pojazdów w: - policyjnych protokołach oględzin, - dokumentacji zdjęciowej dostarczonej przez pokrzywdzonych, - prywatnej opinii wykonanej na zlecenie obwinionej, - podczas osobistych oględzin przedmiotowych samochodów. W wyniku analizy dokumentacji oraz osobistych oględzin i pomiarów dokonanych przez biegłego P. K. ustalono, że:

- przetarcia poziome na błotniku V. (...) powstały w wyniku przesuwania się przedmiotu rysującego ten błotnik, w kierunku tyłu pojazdu, a więc uszkodzony pojazd mógł jechać do przodu i ocierać się o nieruchomy pojazd lub też inny samochód ocierał się o niego w momencie gdy ten stał,

- przetarcie opony koła tylnego prawego V. (...) miało miejsce na ponad 1/2 obwodu – porównując wysokość śladów na lewym narożu zderzaka V. (...) z wysokością śladów na oponie V. (...) trzeba stwierdzić, iż wyklucza to, że przetarcie opony koła w V. (...) powstało w wyniku ocierania się o ten samochód będącego w ruchu V. (...),

- przetarcie uwidocznione na kole tylnym prawym V. (...) jest rozmieszczone na obwodzie i nie ma ciągłości zarysowania po przeciwnej stronie na tarczy koła, dodatkowo widoczne są skośne zarysowania opony, co wyklucza powstanie ich w trakcie spoczynku tego pojazdu.

Dokumentacja zdjęciowa, obrazująca wzajemną korelację uszkodzeń obu pojazdów, nie potwierdziła zatem tego, co miało wynikać z „prywatnej opinii”, iż uszkodzenia obręczy koła V. (...) miały mieć charakter uszkodzenia liniowego, co dodatkowo miał potwierdzać brak obwodowości śladu (zbliżenia uszkodzenia widoczne na k. 6 opinii, jak również na k. 7).

Analiza treści opinii biegłego, w połączeniu z zeznaniami pokrzywdzonych, z których wynika, w jaki sposób ich pojazd był zaparkowany pod budynkiem (przodem do ulicy) oraz dokumentacją zdjęciową, słusznie w ocenie Sądu odwoławczego posłużyła do stwierdzenia, iż w czasie zdarzenia to samochód marki V. (...) nie był w ruchu, podczas gdy pojazd użytkowany przez obwinioną w sposób nieprawidłowy wykonywał manewr skręt w prawo, wyjeżdżając

przodem z miejsca parkingowego. Nie sposób w tym zakresie oprzeć się zwłaszcza na zdjęciach nr 18-20 zawartych w prywatnej opinii i wnioskach z nich mających płynąć, jeśli bowiem zważy się na te same zdjęcia zawarte na stronie 6 i 7 opinii biegłego, z całą pewnością trzeba stwierdzić brak charakteru liniowego ujawnionych uszkodzeń, a ich rozmieszczenie na obwodzie, dodatkowo bez ciągłości zarysowania po przeciwnej stronie na tarczy koła, zaś kierunek zarysowań na błotniku tylnym prawym potwierdza jedynie to, iż samochód V. (...) poruszał się do przodu w czasie feralnego kontaktu obu pojazdów. Biegły pytany na rozprawie o określone wnioski w swej opinii w sposób rzeczowy i precyzyjny odniósł się do nich, zwracając uwagę na wysokość ujawnionych uszkodzeń w obu pojazdach od podłoża oraz ich charakter, a także widoczny kierunek ścierania do tyłu lakieru wierzchniego z błotnika w samochodzie obwinionej.

Mając na uwadze powyższą opinię trzeba przyznać rację Sądowi I instancji gdy czyni ustalenia faktyczne w oparciu o jej ustalenia i wnioski, opinia ta bowiem jest wykonana przez fachowy podmiot, w sposób rzetelny, rzeczowy i bezstronny, a płynące z niej wnioski są logiczne i konsekwentne z relacją małżeństwa A. i K. Ł..

Nie sposób także przyznać rację skarżącej gdy wywodzi, iż sposób w jaki dowiedziała się o całym zdarzeniu świadczy jedynie o tym, iż to pokrzywdzona, po dokonaniu uszkodzenia jej pojazdu, umieszczając kartkę za szybą jej samochodu, zamierzała jedynie załagodzić całą sytuację; taka okoliczność absolutnie nie przystaje do okoliczności ujawnionych w sprawie, wręcz przeciwnie potwierdzając jakikolwiek brak złych czy nieszczerych intencji Ł.. Wszak z relacji A. Ł. wynika, że nie chciała ona zawiadomić Policji i „na siłę” szukać sprawcy uszkodzenia V. (...), jak przyznała szkoda nie była wielka, a jej intencją było jedynie, po przypadkowym ujawnieniu przez męża uszkodzeń w pojeździe V. (...) na wysokości odpowiadającej wysokości odkrytej szkody w ich G., ewentualne ustalenie możliwości kontaktu kolizyjnego obu tych pojazdów.

Także i przedstawione przez skarżącą alibi na czas popełnienia zarzucanego jej wykroczenia nie znajduje oparcia w materiale dowodowym; słusznie Sąd orzekający ustalił, iż do inkryminowanego zdarzenia drogowego doszło w czasie ostatniego lipcowego weekendu, kiedy to z całą pewnością właścicielka W. (...) nie przebywała jeszcze na krótkim wyjeździe urlopowym poza (...). Wszak sama obwiniona przyznała, iż przed wyjazdem do B. dwukrotnie korzystała z samochodu - wyjeżdżając na stację benzynową i na zakupy.

Reasumując Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do ingerowania w trafne rozstrzygnięcie Sądu I instancji ani w zakresie ustaleń faktycznych, oceny prawnej, czy też kary. W szczególności Sąd I instancji nie obraził wskazanych przez obwinioną przepisów prawa procesowego, dokonując rzetelnej oceny zgromadzonych dowodów w sprawie, pozostającej pod ochroną przepisu art. 7 kpk. Nie powziął też takich wątpliwości, które nakazywałyby sięgnięcie do reguły z art. 5 § 2 kpk. Sąd Okręgowy nie uwzględnił zatem apelacji obwinionej G. K., zaskarżony wyrok utrzymując w mocy i uznając, że Sąd Rejonowy należycie uwzględnił dyrektywy wymiaru kary orzekając wobec obwinionej grzywnę, której to kary za rażąco, niewspółmiernie surową uznać nie można.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy powołanych przepisów.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy obwinionej adw. F. B..

5 IV 2016r.